

אור עליון

לעילוי נשמת שרה ברכה בת שרה בן פורת ז"ל

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי, שמואל משה בן אסתר טוטיאן, משה בן שרה בן-פורת, ת.נ.צ.ב.ה.

שנה חמישית | סבת תשע"ה, גיליון מס' 62

www.yahadoot.net • mhbp52@etrog.net.il • 054-848 6661

"הינוקא הפלאי": בגיל 4 ידע את כל התורה

בבתי הכנסת, בישיבות ובחצרות האדמו"ריים. (ניתן לראות את הכתבה באתר "עיתונות יהודית היסטורית").

כחודש לאחר מכן, בתאריך 12 במרץ 1954, התפרסמה בעיתון מעריב כתבה נוספת, מאת נ. בר-אורין, בשם "ראייתני את ילד הפלא". בכתבה מצוטט המלמד של הילד, שתיאר בפני כתב העיתון את יכולותיו הפלאיות של הינוקא. וכי לאחר מכן נגש הכתב את הילד בביתו. הכתב מציין, כי לא הצליח לבחון את יכולותיו של הילד, משום שאבי הילד עמד על המשמר, ולא הרשה לבנו לפצות את פיו. הוא הזכיר ללא הרף לבנו: "ישראל משה, אתה זוכר מה שאמר האדמו"ר?". האב הכחיש בפני הכתב כי לבנו יכולות מופלאות כלשהן, ואמר כי מדובר בהמצאה של המלמד. עם זאת, לא ידע האב להשיב לשאלת הכתב: "אם הוא ילד רגיל, מדוע אסור לבחון אותו?". הכתבה מסתיימת במשפט הבא: "יצאתי משם מבלי לדעת למי להאמין, למלמד או להורים..."

ידוע עדיין לקרוא. מחמת חשש של "עין רעה" הוטל איסור חמור על כל הפרשה, בפקודת האדמו"ר מבלו, וההורים מסתירים את הילד מעיני זרים. כשניסיתי להיוודע על מקום מגורי הילד, נתקלתי בקיר אטום. אולם שוחחתי עם אחד מחשובי חסידי בלו, והלה נשבע בפני, שהוא עצמו בחן את הילד בשטחים רבים בכל ספדי הקודש, וכי הינוקא אמר בעל פה קטעים שלמים מהש"ס, הרמב"ם, [שולחן ערוך] יורה דעה,

נשמות: "ופה בארץ נתפרסם בשנת תשט"ו, בילד בן ד' שנים, שהיה מגיד על פה בש"ס וראשונים, דברים שלא שמעתן אוזנו בגלגול זה כלל". (בשו"ת הרשב"א, ח"א תשובה תקמ"ח מובא מעשה דומה לזה במעט: "ובעיר לארדה היה קטן אחד שאינו יודע ספר, והיה אומר כמה מזמורים וכמה דברים. ואחר [כך] אמר להם הוא עצמו לעשות דבר פואה, וכתבו מפיו אחת [=שם קודש אחד]. ועשו ונתרפא. וכאלו נראו מאנשים הרבה". הרשב"א מסביר זאת, שלפעמים אנשים נולדים עם כוחות והשגות רוחניות: ידיעת התורה מבלי ללמוד, חיזוי העתיד, ידיעת נסתרות וכיו"ב.)

סיפור מדהים ביותר שהתרחש לפני כ-60 שנים מוכיח את אמיתות התורה. לקרוא ולהאמין (תרתי משמע): הילד ישראל משה מנדל, נולד בשנת תש"י, 1950 למניינם, למשפחה מחסידות בעלז בירושלים. בהגיע הילד לגיל 4, בטרם למד קרוא וכתוב, סיפר המלמד להורי "הינוקא הפלאי", כי בנם ישראל משה יודע להשלים בעל פה פסוקים שלמים מהתנ"ך, עוד לפני שהמלמד הזכיר אותם בכיתה. הדבר כמובן עורר את פליאת המלמד. והנה, כאשר ניסו המלמד ואחרים לבחון את ידיעותיו של הילד, התברר כי הוא מגלה בקיאות עצומה בכל מכמני התורה. הוא ידע לצטט דפי גמרא שלמים, חידושים מספרי הראשונים והאחרונים, חלקם נדירים. אפילו ידע הוא לומר בעל פה את ספר הזוהר וספרי קבלה אחרים. וזאת לאחר שרק החלו לקרוא בפניו שורה או שתיים מתחילת הדף.

הכתבה בעיתון מעריב בתאריך 12 במרץ 1954

ואף מה"זוהר" וספרי ר' חיים ויטאל, לאחר ששמע רק מספר מילים של ההתחלה. הוא קרא לפני הילד משפט אחד מהספר "בן איש חי", ספר נדיר ביותר שיצא לאור לפני כמאה שנה, ומיד המשיך הילד וקרא את כל הדף בעל פה. לדבריו נתגלתה בקיאותו של הינוקא כאשר החלו ללמדו "בחידר" א"ב. ה"רבי" אמר לו: "אמור אלף", ולהפתעתו הרבה אמר הילד את כל הא"ב עד הסוף. לאחר מכן בחן אותו ב"מידור" ובחומש ובגמרא, ונוכח שהילד יודע בכל מקום ששואלים אותו. פרשה זו הפכה לשיחת היום

לאחר בדיקה מעמיקה על אמיתות המעשה הנ"ל, התברר לנו להפתעתנו הרבה, כי עדים רבים חזו בפלא הנ"ל במו עיניהם, והם מעידים על כך בכתביהם. בין העדים ניתן למצוא רבנים חשובים, המוכרים לנו כאנשי אמת שלא הוציאו מעולם דבר שקר או גוזמא מפהם. ואף כתב עיתונאי סיפור הנוגד את אמונתו. **לפניכם העדויות על פי סדר**

"ראייתני את ילד הפלא"

א. בעיתון מעריב מתאריך 22 בפברואר 1954, עמוד 3, תחת הכותרת "ילד פלא נתגלה בירושלים", אנו קוראים את הדיווח הבא: "בחוגים הדתיים בירושלים מספרים, על ילד פלא "ינוקא" כבן ארבע, הבקי בעל פה בכל חדריתורה, אם כי אינו

אנשים רבים שיחרו לביתו של הילד, או ארבו לו בלכתו ברחוב ובשהותו בבית הכנסת, והציעו לו ממתקים או משחקים, כדי לדובב אותו בקטעים מספרי קודש שונים, ולנסות לשמוע ולראות בעצמם את הפלא. הורי הילד פנו לאדמו"ר מבעלז, הרב אהרן רוקח, והוא הורה להם להגיד לילד לא לענות כשאנשים ישאלו אותו. לאור הוראה זו הפסיק הילד להפגין בקיאות בספרי הקודש, מעבר למה שלמד בעצמו עם בני כיתתו. לאחר זמן, האדמו"ר שלח את הילד אל הבבא סאלי, והוא העביר ידו על פיו של הילד, ומיד הילד שכח הכל.

הבבא סאלי הסביר את התופעה על פי דברי התלמוד (נדה ל"ג), המתאר את המתרחש על העובר ברחם אמו, ובין הדברים נכתב: "ומלמדים אותו [את העובר במעי אימו] את כל התורה כולה... וכיון שבא לאוויר העולם, בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה", במקרה הזה לא סטר לו המלאך ולא השיחו ממנו את התורה שלמד, וזאת בכוונה תחילה מאת השם יתברך, כדי ללמד את העם באמיתות דברי חז"ל. מאידך, הרה"ג יעקב ישראל קנייבסקי, "הסטייפלר", מזכיר סיפור זה בספרו חיי עולם (עמ' כ"א) כהוכחה לאמיתות עניין גלגול

המשך בעמוד 3 <

פסיכולוגיה יהודית - פסיכודרמה

כואבת? כועסת? מסתגרת במחשבות על מה שהיה או על מה שלא יהיה?

טיפול מלווה התחדשות לנשים, זוגות וילדים. הפרעות אכילה, התמכרויות, פחדים, טראומה ואובדן.

מספלת מוסמכת בעלת המלצות רבות
צלצלו: 053-3354470 (תמרה)

לעילוי נשמת פליקס סעדני בן רחל שמחה אלן סימה בת אסתר ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת אברהם מימוני ז"ל בן ר' יצחק ורומיה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.
---	---

הלכות ביקור חולים

א. מצווה לבקר חולים. ואפילו הגדול ילך לבקר הקטן, ואפילו כמה פעמים ביום, וכל המוסיף הרי זה משובה, ובלבד שלא יטריח. ומצוות ביקור חולים היא בכדי שיעמוד על מצב החולה, ושמה יוכל להגיש לו עזרה רפואית או יוכל ליעץ לו עצה לרפואתו. ואם החולה שוכב בבית, יוכל להשתדל בנקיון הבית כראוי, ובכך לעזור בהחשת הרפואה לחולה.

ב. טעם נוסף למצוות ביקור חולים, הוא כדי שביקש רחמים על החולה שיחיה, שכן על ידי ביקורו הוא מתרשם ביותר ממצבו של החולה, שאינה דומה ראייה לשמיעה. כמו שאמרו חז"ל (נדרים א): "כל המבקר את החולה - מבקש עליו רחמים שיחיה, ועל ידי זה גורם לו שיחיה". ולכן כל המבקר את החולה ואינו מבקש עליו רחמים - לא קיים מצוות ביקור חולים.

ג. אפילו אם החולה שוכב בבית החולים, וישנם שם רופאים מומחים ואחיות שמטפלים בו כראוי ובמסירות, אף על פי כן מצווה לבקר בכדי לעודדו ולחזק את רוחו, ולבקש עליו רחמים מהשם יתברך.

ד. אף על פי שעיקר מצוות ביקור חולים היא כשהולך אליו ודורש בשלומו ומתפלל עליו לרפואה שלימה, מכל מקום אם נבצר ממנו ללכת אליו, שהוא עסוק בתלמודו, ובפרט אם החולה שוכב בעיר אחרת הרחוקה ממנו, מצווה להתקשר אליו בטלפון, ולברך אותו בברכת רפואה שלימה.

ה. המבקר את החולה לא ישב על גבי מיטה, ולא על גבי כסא או ספסל, אלא מתעטף ויושב לפניו, שהשכינה למעלה מראשותיו של החולה, ואין זה כבוד לשכינה שישב יותר גבוה ממנה. ודווקא כשהחולה שוכב על הארץ, שהיושב גבוה ממנו, אבל כששוכב על המיטה מותר לישב על כסא וספסל.

ו. מצוות ביקור חולים נוהגת גם כשאיש מבקר אישה חולה כשרה וצנועה, לראות אם היא צריכה איזה דבר, ולבקש עליה רחמים. וכן האישה יכולה לבקר איש חולה ולהתפלל עליו, ובלבד שלא יתייחדו לבדם.

ז. אין מבקרים חולי מעיים, משום שהוא מתבייש מן המבקרים אותו. וכן אין מבקרים לחולי הראש או חולי עיניים, או לכל חולי כבד, שקשה עליהם הדיבור. אלא נכנסים לבית החיצון, ושומעים צערו, ומבקשים עליו רחמים.

ח. אין לבקר חולה שחלה במחלה מדבקת. ומיהו כיום נוהגים הרופאים לנקוט באמצעי זהירות, שכל המבקרים חולים במחלה מדבקת, מלבישים אותם חלוק מיוחד ומסכה על פניהם, לכן אפשר ומצווה לבקרם. וכדאי לעשות כמו שיעץ רבינו האר"י, שהמבקר חולה במגפה, לא ישב אלא יעמוד והוא הולך ובא.

ט. אם יש חולה עני וחולה עשיר, מצווה לבקר את העני, כדי שייטיב לו די מחסורו אשר יחסר לו במאכל ומשתה, ולא יראו פניו ריקים.

התפילה על החולה

א. המתפלל על החולה בפניו - יכול לבקש עליו רחמים בכל שפה שירצה, לפי שהשכינה למעלה מראשותיו של החולה. אבל כשמבקש עליו רחמים שלא בפניו - לא יבקש אלא בלשון הקודש.

ב. כשהוא מתפלל ומבקש רחמים בפני החולה - אינו צריך להזכיר את שמו של החולה, כמו שהתפלל משה רבינו על מרים: "אל נא רפא נא לה", ולא הזכיר שמה של מרים. ועדיף שלא יזכיר שמו של החולה, כדי שהשטן לא ידע על מי מתפללים, ולא יבוא לקטרטג על האדם. אבל המתפלל על החולה שלא בפניו צריך להזכיר שם החולה ושם אמו, פלוני בן פלונית.

ג. המתפלל על החולה, ישתף את הציבור עמו, ויאמר "בתוך חולי עמו ישראל". וכשמתפלל על אביו החולה, אין לומר בתפלתו "אנא רפא נא לאדוני אבי", אלא יאמר "אבי פלוני", ולא יסיף, שאין גבות לפני המקום. וכן המתפלל על רבו החולה, די שיאמר "רבי פלוני", ולא יסיף תארי כבוד.

ד. מנהג הספרדים להזכיר את שם האמא בעריכת "מי שברך" לחולה, או באמירת השכבה לנפטר, "פלוני/פלונית בן פלונית". מאחר שהאמא היא ודאית. אמנם, אין הדבר מעכב, ואם יודע רק שם אביו של החולה או הנפטר, יזכיר שם אביו או שמו בלבד. (שו"ת יביע אומר ח"ב סי' יא.)

ה. מותר לקרוא בספר תהילים דרך תפילה ותחינה אף בלילה לרפואת חולה, ואפילו קודם חצות הלילה. והקוראים יכונו שזכות לימוד התהילים תגן על החולה, שהשם יתברך ישלח דברו וירפאהו.

ו. חולה שמצטער מאד מייסורים קשים ומרים, והרופאים נתייאשו מחייו, ומבקש מאת מבקרו שיתפללו עליו שימות, כי טוב מותו מחייו, אם הדבר ברור שאין לחולה שום סיכוי לחיות, יתפלל בלחש להשם יתברך: "אנא ה' חוסה נא וחמול ורחם על החולה פלוני להחיותו, ואם כבר נגזרה גזרה עליו, בטל נא מעליו ייסוריו, והטוב בעיניך עשה".

ז. אפשר לבקר חולים בשבת, וכשמבקר את החולה בברכת רפואה שלימה, טוב שיסיים: "שבת היא מלועזק ורפואה קרובה לבוא".

אירוח לבבי וחם בשבתות!

אח/רות יקר/ה!

בוא/י לחוות חוויה רוחנית, מענגת ושמחה, של פעם בחיים!

הינך מוזמן/מוזמנת לשבת מרגוע ומנוחה לנפש, באווירה ביתית, חמה ולבבית.

משפחות יקרות הפוזרות בכל רחבי הארץ, פותחות את ביתן ואת לבן החם והאהוב, מוזמינות אתכם לסעוד בביתן את סעודות השבת, באווירה משפחתית, חמה ואוהבת.

נ.ב. משפחות שומרות שבת המעוניינות לארח בשבת, יצלצלו לטלפון הנ"ל.

צלצלו: 054-8412657 (רינה)

הירושה בין הבנים והבנות כאחד. שהרי אמרו חז"ל (שבת יב): "לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים".

דרך חלוקת הכספים המיועדים לדברי קדושה:

א. כתב החפץ חיים (אהבת חסד ח"ג פ"ד), היות ופעמים רבות הבנים לא מקיימים את ציווי האב, שמצווה שיתנו חלק מהרכוש לצדקה, שחמדת הממון מעבירה את האדם מדעת קונו ומדעת אביו. לכן, טוב שיוציא את הכסף המיועד לצדקה מרשותו בחייו. שישקיע את הכסף בתוכנית בבנק המניבה רווחים, או יקנה בזה דירה שיש בה רווחים מהשכירות, ויחפש בעיר אנשים יראי שמיים ונאמנים שיהיו אחראים על הרווחים מהרכוש הזה, שיתנו אותם לתלמוד תורה או לגמילות חסדים.

ב. עוד כתב החפץ חיים (שם בהגהה) בשם השל"ה, שראוי לחלק את כספי הירושה המיועדים לצדקה בצורה כזו: שליש יהא מיועד לתלמידי חכמים, בחורי הישיבות ואברכי הכוללים. שליש לבתי כנסיות, ושליש למפעלי חסד. כנגד שלושת עמודי העולם - תורה, עבודה וגמילות חסדים.

ג. אם הסכום הוא קטן, ראוי לתרום את הכסף לכולל אברכים, ולהתנות עם ראש הכולל, שהאברכים ילמדו בשנת הפטירה לעילוי נשמתכם, אחרי אריכות ימים ושנים. אם הבנים הם אברכים, או שהבנות נשואות לאברכים, הרי שהכסף שהם מקבלים הוא עצמו נחשב לכספי צדקה, ועדיף ליתן להם מאשר לאחרים, מאחר שיש להעדיף בצדקה את קרובי המשפחה.

משום איסור מוקצה. וכן אם הכלב נעצר באמצע הטיול, אסור לגוררו עם הרצועה. (שו"ע שו"ה, סי' ילקו"י שבת ב' עמ' שפה ד"ה ואמנם. וע"ע בחזו"ע שבת ג' עמ' קכד. ומש"כ לאסור גרירת הכלב בשבת, משום שאסור גם לגרו מוקצה, ולא רק להגביה מוקצה. ויש לזה כמה ראיות, עיין שו"ע סימן שח סעי' מב ומג, ומשנה ברורה שם ס"ק קנד וסוף ס"ק יג.)

שאלה: שניבדל לחיים טובים, אני מעוניין להכין צוואה, על מה עלי לשים דגש? אנחנו מעוניינים שהירושה תשמש לדברים של קדושה ועזרה לזולת, ולא חלילה להבלי העולם החשוך. נשמח להכוונה מפורטת, וזכות הרבים תעמוד לו ולכל הנלוים אליו.

תשובה: יפה אתם עושים שאתם מכינים צוואה עוד בחיים. בכך אתם מונעים מריבות בין הילדים, דיונים בבתי משפט, והרבה עוגמת נפש, לאחר מאה ועשרים.

כללים חשובים בעת עריכת צוואה:

א. יש לערוך את הצוואה אצל דיין בבית הדין הרבני ולא אצל עורך דין. כי לפעמים העו"ד עורך צוואה שלא לפי ההלכה, ואין צוואה זו תופסת כלל. שהרי לפי ההלכה, אי אפשר לצוות על חלוקת הרכוש לאחר המוות, היות שלאחר המוות הרכוש כבר אינו ברשות ושליטת האדם. אלא יש לנסח את הצוואה כך שחלוקת הרכוש תבצע רגע לפני הפטירה.

ב. רצוי וכדאי לחלק שווה בשווה את הרכוש בין הבנים והבנות כולם, כדי למנוע קנאה ושנאה בין האחים. (עי' שו"ע חו"מ סי' רפב). ואע"פ שאין איסור בדבר, כל שמחלק את הירושה בחיים. (שו"ת יבי"א ח"ה חו"מ ט, טו.) כדאי והגון לחלק שווה בשווה את

שאל את הרב

מאת העורך הרב מנשה בן פורת שליט"א

שאלות ותשובות מתוך "שאל את הרב"

באתר "יהדות נט" ובאתר "הידברות"

שאלה: האם מותר בשבת לשפוך מים רותחים לכוס שיש בו עלי נענע או רוזמרין?

תשובה: אסור לשפוך בשבת מים רותחים ישירות מהמיחם העומד על האש, או שהיה קודם על האש, על עלי הנענע או הרוזמרין. אלא יש לערות את המים הרותחים מהמיחם לכוס ריקנית, ובתוך כוס זו ישים את עלי הנענע או הרוזמרין. (שו"ת יחוה דעת ח"ו סי' כב.)

שאלה: אם אכלתי תפוח אדמה שהתבשל עם בשר, האם אני חייב להמתין 6 שעות עד לאכילת דבר חלבי?

תשובה: עליך להמתין שש שעות. (כה"ח יו"ד פט, נה, הליכו"ע ח"ו עמ' כט.)

שאלה: האם מותר לטייל בשבת עם כלב ?

תשובה: מותר לטייל בשבת עם כלב, באמצעות רצועה הקשורה בצווארו של הכלב. ואם אין עירוב באותו מקום, יש להיזהר שלא תצא רצועה באורך 8 ס"מ מתוך כף היד, ושלא תשתלשל הרצועה קרוב לארץ פחות מ-8 ס"מ. אך אסור להגביה את הכלב,

טור מרגש ומפתיע ב-Ynet: הופתעתי לטובה משכניי החרדים

לא יאומן! העיתונאית אריאנה מלמד, הרגילה לתקוף את אורח החיים של הציבור החרדי, מפרסמת כעת טור מפתיע ב-Ynet, בו היא משבחת מאד את החינוך והערכים במגזר החרדי. המהפך התרחש לאחר שאריאנה עברה לאחרונה לגור בשכונה חרדית, והכירה מקרוב את בני הציבור החרדי.

אמא, מי נסיך? ומוזה: "צדיק של אמא". צדיק צריך להוכיח את עצמו במעשים. נסיך - ממש לא. הוא נולד כזה, ומותר לו להתנהג בדיוק כמו שהוא רוצה, והוריו - נתינים צייתנים בממלכתו - "זורמים עם הילד".

"הווה גולה למקום תורה" לומדים הילדים - ומתייצבים בבוקר לתחנות הסעה שייקחו אותם מרחק של עשרות קילומטרים לפעמים, לבית הספר הכי טוב שהוריהם בחרו עבורם בקפידה, מתוך מחשבה שאין דבר חשוב יותר מחינוכם. עצם המחשבה על סידור כזה מעוררת חלחלה אצל ההורה החילוני הממוצע, שרוצה את בית הספר שלו ממש מתחת לבית, וממשיך לקטר על איכותו בעודו מסרב ליטול חלק במעורבות ההורים הנדרשת. כאן מתרחש ההיפך הגמור: הורים סומכים על בית הספר שבו בחרו. בדרך כלל, הם לא טועים, מפני שהכל מרושת יפה סביב עקרונות מרכזיים משותפים. אצל החילונים, מספר העקרונות כמספר ההורים, ולכן אין למעשה בתי ספר אידיאולוגיים מובחנים זה מזה. כולם שוחרי טוב אבל שטופי אלימות; כולם מדברים גבוהה-גבוהה על החזון שלהם, אבל פורטים אותו למטחנה של מבחנים".

"הן כן אופנתיות"

"שלושה חודשים אחרי, בתי מסוגלת לומר שהשכנות הצעירות, נערות בנות גילה, הן לא בדיוק "חננות". תחילה זעפה: "אין עם מי לדבר כאן" קבעה בהביטה בגובה מכפלת החצאית מתחת לברך. היום התובנות שלה התעדנו: "הנה, הן כן אופנתיות ואפילו יודעות שמת רבים של מותגי איפור, אלא שהן מתאפרות "נורא בעדינות".

"מה שאני לא מצליחה להבין - ובעצם, לא הבנת מעולם - הוא ההתנגדות העזה של רוב החילונים לחיות ככה, בפאתיה של שכונה חרדית. שקט יותר, בטוח יותר ומנומס יותר מן המעוז החילוני ההטרורגי שבו חייתי לאחרונה בנהרייה. מה רע? רק הפחד, ואת הפחד, כידוע, ממגרים בהתנסות הדרגתית. כמי שלא פחדה מעולם מפני חרדים או בני אדם בכלל, אני פשוט נהנית לחיות כאן. וכן, גם אני מקדימה שלום לאנשי הבניין. גם אותי חיינו ככה, פעם, לפני שכולם שנאו את כולם".

חילוניות, בהן אני הייתי נאלצת להסביר לקופאית במבוכה שאני צריכה עזרה באריזה, כי יש לי רק יד אחת פנויה, וכמה פעמים שמעתי "זו לא בעיה שלי גברת". מעולם לא כאן, במקום שהשכונה חרדית - והשכנים נאים".

"הווה מקדים שלום לכל אדם" הם מלמדים את ילדיהם - והללו עושים זאת בטבעיות. והנה לכם הבדל המהותי ביותר בין ילד חילוני ישראלי - לבן גילו החרדי או הדתי. אלה האחרונים, יש להם תודעה של זולת. הם לא חושבים שהם לבד בעולם ושהם מלכי העולם, והם לא צורחים "תקני לי" ביושבם בעגלה של הסופר".

"החרדים יש להם תודעה של הזולת". הרה"ג אליהו לופיאן זצ"ל, מרבני "תנועת המוסר" בדור הקודם, מגיש אוכל לחתול

הילדים מתייצבים בבוקר לתחנות הסעה

"בלי לדעת מי זה פרופסור רולידר או סופר נני, יש להם גבולות מאוד ברורים בין עצמם לבין הזולת, והם לא נראים כמי שחושבים שהם מרכז היקום. הבדל מהותי אחר, אם תרצו, הוא בשמות החיבה שאמהות נוקטות כלפי עולליהן. מזה: "מי גאון של

"נאים השכנים בעיניי, נאים מאוד. ילדיהם אומרים לי "שלום" כשאנחנו נפגשים בחצר הבית, אף אחד לא מרעיף בשעות הלילה - והחצר, תתפלאו, ממש מטופחת. שלושה חודשים אני כאן, ולא שמעתי אפילו מהומה אלקטרונית אחת בשעות המנוחה או בשבת. בגינת המשחקים אין בני נוער עם וודקות, או נרגילות, או שניהם. אם יש בכלל בני נוער, הם מגיעים כשמרטינים של הקטנים, וכשאלה זקוקים למשהו - יש אוזן קשבת ויד מלטפת, שמונעים את שירת הסיירה השגורה של הפעוט הישראלי הממוצע".

"אני מתניידת עם מקל הליכה, ובעיני השכנים החדשים שלי די בכך כדי להעניק לי קדימות בתור בבנק הדואר ובבית המרקחת, ואם יש בסביבה כיסא פנוי - ימהרו להציע לי אותו, ואף יקומו ממושבם לכבודי. ברוך בואכם לפאתי שכונה חרדית, אי-שם במרכז הארץ. לא ידעתי שהשכונה חרדית כשמצאתי בה דירה נאה, במחיר שכירות מאוד הגיוני, כאילו אין בועת נדל"ן בעולם... ונאים השכנים, מפני שהם נוהגים באותו משלב של גינונים, איסורים, היתרים וציוויים המאפיין תרבות מובחנת, הרמונית כלפי פנים ולא מתנגחת כלפי חוץ. בעברית קוראים לזה בפשטות "דרך ארץ".

"אלה יש להם תודעה של הזולת"

"תודה לאל, אף אחד עוד לא הזמין אותי לתפילה או "לעשות שבת", מפני שיהיה עלי לסרב בנימוס אבל בתקיפות: אני מתפללת בבית כנסת שווינוני, הדרת נשים מפולחן אינה ראויה בעיניי בשום דת, וודאי לא בשלי. ברור לי גם שהשכנה מלמטה לא תוכל לשתות איתי קפה אצלי בבית, וניפגש לשם כך בעיר במקום שמקובל עליה, וודאי יהיה מקובל גם עלי, ויש מקומות כאלה: כשרים למהדרין ונאים ביותר, אז מה אכפת לי".

"וברור לי גם שבסופר השכונתי, מחירי הבשר והירקות - שנת שמיטה - יקרים יותר מאשר בשכונות אחרות, אבל זה מתאזן עם הממתקים הגנריים והמבצעים למשפחות ברוכות ילדים. והגם שכשרות מהודרת איננה חלק מסדר היום שלי, הסופר המקומי דווקא כן: מקל ההליכה שלי מזמין הצעות לסיוע שכמותן לא היו לי מעולם בשכונות

< המשך מעמוד 1

מבעלז זצ"ל, שלחו האדמו"ר אל אביו ה"בבא סאלי" זצ"ל, שהתגורר באותה תקופה בירושלים. הוא היה נוכח במקום כאשר הילד הובא בפני אביו ה"בבא סאלי", ושמע את אביו אומר, שדבר כזה קורה אחת לכמה וכמה שנים, כדי להוכיח אמיתות דברי חז"ל בגמרא נדה (לב, ה"ל). לאחר מכן אמר ה"בבא סאלי" שאי אפשר להשאירו כך, הן מחמת עין הרע והן בגלל סיבות אחרות, לכן העביר ידו על פיו של הילד, ומיד הוא שכח הכל, והחל ללמוד הכל מחדש... (אתר "מוסדות בבא סאלי נתיבות").

ו. הרה"ג מרדכי אליהו זצ"ל סיפר בדרשה, ששמע מהרה"ג יהודה צדקה זצ"ל אודות ה"ניוקא", שמרגע שפתח את פיו ודיבר, התחיל לגרוס את כל התורה כולה. וכאשר הרב צדקה ניגש לבחון את הילד, הוא ידע לצטט את הספר "בן איש חי" בעל פה, וזאת בניגוד לספרים שנכתבו לפני הבן איש חי, ואותם הילד לא ידע לצטט. הרב ראה בכך הוכחה לגודל מעלתו של ה"בן איש חי" בשמים. (קול צופיך גיליון 424, פרשת תולדות).

הנה הוכחה ברורה היא שיש ילד קטן היודע את כל התורה כולה!". הרב לוינשטיין ענה: "העובדה אמת היא. בתי וחתני [הרב ראובן גינבורג] גרים שתי דירות בסמוך לאותה משפחה, ובתי ראתה את הדבר וסיפרה לי אודותיו... הרי שמעתי אודות הדבר מבתי ומאמין אני לה".

הרב צדקה בחן את הילד בספר "בן איש חי"

ד. הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א, פוסק תימני המתגורר בבני ברק, מחבר שו"ת עולת יצחק ועוד, העיד: "אני מכיר את הסיפור הזה מקרוב. אח של אותו ילד שידע את כל התורה, היה אצלי. הוא אמר, 'זה אח שלי'. אמרתי לו: 'מה הוא עושה היום?'. אמר לי: 'הוא היום פקיד בנק'. לא יודע איך זה, לא מבין". (שערי יצחק" השיעור השבועי של מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א מוצט"ק תשא התש"ע).

ה. הרב ברוך אבוחצירה שליט"א, ה"בבא ברוך", סיפר, שכאשר הביאו את הילד בפני האדמו"ר

טלפתיה, שהילד קורא את המחשבה של זה העומד לפניו, וכך הוא יודע את מה שרואה הקורא לפניו, ולכן רצה לנסות את הילד באופן אחר. הרב הוציא עיתון וקרא לפני הילד קטע מתוכו, אבל הילד לא הגיב כלל ולא ידע להמשיך אותה אחת. אחר כך בדקו את הילד בעוד ספר (ששמו לא זכור לו כיום) וגם בזה המשיך הילד לקרוא. כיון שכך, רצה הרב יוסף אריה לבדוק אם הוא יודע את הספר (של זקנו) "ידות אפרים", ומיד כשהתחילו לקרוא לפניו מספר זה, המשיך הילד ואמר כעשר מילים מהדברים הכתובים בספר. הוא ראה בכך עדות שספר "ידות אפרים" הוא תורת השם, אשר המלאך מלמדו לכל עובר טרם לידתו.

ג. בחוברת "ודברת בם", שפורסמה לקראת פסח תשס"ד, הובאו דבריו של הרב לייב באקשט. שסיפר, ששלח מכתב אל הרה"ג יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, מבעלי המוסר הגדולים בדור הקודם, ובו כתב לו שקשה לו להאמין לסיפור, וכי ייתכן ששכח המלאך לטטור ילד אחד מישראל?". הוא הוסיף שאם הסיפור אמת, ראוי להציג את הילד לעין כל, משום ש"בזה יתברר אמיתת דתנו לכל העולם, כי

שעת חינוך עם מנוחה פוקס

יועצת משפחתית וסופרת

שאלה: יארי בן האריץ החייל אצבי ביול מאב צ'די, וזיבני מזון צ'ד צ'טו. בלחן האחיין הוא החייל אצבי. אני שואל אותו, למה הוא לא אומר את האחיין שלו שאמר צ'ד צ'טו, אבל הוא לא צ'ד וזהו השחקן, אני זק למה או איך אומר טוב אבל הוא לא לחייל. אצבי מאב אצבי (שלא אק הסופרת טוב אצבי).

מה שאני ממליצה לכם לעשות?

1. לא להיבהל מידי. אתם מעבירים את הבהלה לילד. הירגעו. בטחו בה' כמו בכל דבר.
2. לא לשאול את הילד מדוע הוא עושה זאת. אין לו תשובה ברורה. הגמגום הוא הדבר שנגלה לעין, הוא לא יודע לשפוט שיה שהחבר הטוב שלו לא רוצה לשחק אתו גרם לזה.
3. לדבר עם הילד ולהבין לליבו. להקשיב למה שמספר לכם בלי לשפוט אותו. כך יגלה יותר ממה שעובר עליו.
4. אם אתם יודעים שבאמת קרה משהו לאחרונה, לדאוג לכך שילד יהיה טוב יותר, לחבק אותו כמה שיותר, לנשק אותו הרבה, ולחייך אליו ללא דאגה.
5. להעביר לילד מסר שאתם סומכים עליו, שאתם מעריכים אותו, שאתם מבינים אותו ועומדים מאחוריו. ככל שילד יהיה בטחון עצמי רב יותר כך יצליח לגבור על הקשיים שנכוננו לו.
6. דברו עם הגגנת, הרב, המורה ונסו להבין ממנו אם קרה משהו במקום שאינכם יודעים מה קורה בו.
7. אם הגמגום ממשיך פנו לרופא המשפחה. בהצלחה רבה,

מנוחה פוקס

מנוחה פוקס כתבה עד כה כ-300 ספרים, לרכישת ספרי המחברת, צלצלו: 02-5712111

סיום מסכת ב"רשות השידור"

זכה דורנו לחזות בהתגשמות נבואת עמוס הנביא, המתייחסת לימים שלפני הגאולה: **"הנה ימים באים נאם אָדְנִי ה', והשלחתי רָעַב בָּאָרֶץ, לֹא רָעַב לָלֶחֶם, וְלֹא צָמָא לַמַּיִם, כִּי אִם לְשֹׁמֵעַ אֶת דְּבָרֵי ה'."** ואכן, כבר יותר מ-40 שנים מתקיים שיעור תורני קבוע במקום הכי פחות צפוי... מידי יום מתכנסים עשרות מעובדי הערוץ הראשון של הטלוויזיה, ו"קול ישראל", בבית הכנסת שעל ידי "רשות השידור", ללימוד תורה בצוותא, מפי עורך העלון הרב מנשה בן פורת שליט"א. משתתפי

(משמאל לימין) מר יונה ויזנטל "מנכ"ל רשות השידור, הרב שלמה משה עמאר (מברך את הקהל), הרב מנשה בן פורת (מגיד השיעור), מר שמעון אלקבץ (מנהל קול ישראל).

השיעור זכו ללמוד מספר מסכתות "עין יעקב" והלכות רבות. בחודש החולף קיימנו סעודת מצווה לכבוד סיום מסכת מגילה, במעמד הרב הראשי לירושלים, הרב הראשי הרב"ג שלמה משה עמאר שליט"א. גדול היה המעמד לכבודה של תורה. כ-100 מעובדי "רשות השידור" שטו בצמא את דבריו של כבוד הרב שליט"א. השמיעו דברי ברכה לכבוד המעמד: מנכ"ל רשות השידור, מר יונה ויזנטל. ומנהל קול ישראל, מר שמעון אלקבץ.

מאישה לרעותה

איריס עושה את דרכה מהעולם החילוני לעולם התורני, ומשתפת את קוראי "אור עליון" ברגשותיה ובתובנות חייה

פול גז בניוטרל...

ולא לקחתי עמי כלום, ידי ריקות, לא נותר כלום מהרדיפה אחר התאווה, החומר והבלי העולם.

אז מה בכל זאת יתרון העמל בעולם הזה? אומרים חכמנו ז"ל "אין אבידה כאבידת הזמן" רגע שחלף מבלי שהכנסתי בו חיות הוא רגע מת. יש לנו את האפשרות להחיות את הרגע, שהרגע יהפוך לחיי נצח וזה על ידי קיום המצוות. אם נחשוב על אדם שניתנה לו שעה אחרונה לחיות. מה יעשה אדם זה? האם ילך לשופינג? האם ייצא למסעדת יוקרה?? בוודאי שלא. הוא יציל את רגעיו האחרונים למעשה בעל משמעות. וזהו בעצם יתרון החיים על המתים, אפילו הצדיקים ביותר, שאנו החיים עדיין יכולים להפוך כל רגע למשמעותי עם תוכן אמיתי ששוויי חיי נצח.

שלמה המלך מסיים ומסכם את ספר קהלת במשפט: "סוף דָּבָר הַכֹּל נְשִׁמָּה, אֶת הָאֲלֹהִים יָרָא וְאֶת מַצְוֵי שְׁמוֹ, כִּי זֶה כָּל הָאָדָם." זוהי התשובה לכך שהעולם הזה הוא הבל הבלים: תהיה בליבך יראת השם, ותשמור את מצוותיו של האלוקים, כי זה כל האדם! כל השאר - הבל! זוהי המטרה היחידה שלשמה הגענו לעולם הזה - לקיים מצוות, לעבוד את ה', ולעמוד בניסיונות!

מה זה הבל? הבל זה כלום, אפס. אז נכון העולם הזה הוא הבל, הוא מלא באפסים, אך אם נשים לפני האפסים את הסיפורה מה נקבל? נקבל מספר גבוה מאד. מיליון. אם אנו חיים על מנת לקיים את מצוותיו של אדון הכל, האחד והיחיד, הופך עולמנו מהבל לחיים יקרים מאד. כמה טוב לחיות בידיעה שאנו משתדלות לעשות רצונו ולהחיות כול רגע בחיים לנצח, לקיום מעשים טובים והגשמת מטרותנו האמיתית כנשים יהודיות.

ולפני שנפרד משהו אישי: השבוע זה הגיע... לאחר התלבטות ארוכה עשיתי את זה - התחלתי לכסות את ראשי! זה התרחש ב"ערב נשים" מרגש ביותר שערכתי בבית. דמעות רבות נשפכו בערב זה. בגיליון הבא אשתף אתכם בע"זה בכל המחשבות והרגשות, תגובת הסביבה והבעל, ועוד.

בברכת חודש טוב ולהתראות ב"ה בגיליון הבא איריס

שלום אחיות יקרות!

"הבל הבלים אמר קהלת, הבל הבלים הבל הבל. מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש". (קהלת א, ב, ג). שלמה המלך, החכם מכל אדם, פותח את ספר קהלת במשפט הנ"ל. אמירה חד משמעית מפיו של מי שהוכתר החכם באדם, שידע שבעים שפות, ומחוכמתו באו לחזות כל העמים.

מי מאתנו אינה מכירה את המציאות בה אנו חיים כיום, מציאות של ריצה ורדיפה. מציאות בה לקחנו, אנו הנשים, גם את תפקידיו של הגבר וגם את תפקידיו האישה. ואנו מוצאות את עצמנו בריצת מרתון ששכחנו מזמן את מטרתה. אנו מרגישות חובה לעשות כמה שיותר, להוכיח שאנו שוות מספיק, ולשם כך אנו עובדות, לומדות, מנהלות קריירה מפוארת, רצות מכאן לשם על מנת להרוויח עוד כסף, עוד תואר, מעמד גבוה יותר, ובד בבד דואגות לבית, לבנינו, לבעלנו ועוד ועוד.

אם נעצור רק לרגע את המרוץ המתיש הזה. ונחשוב. לשם מה? מהי מטרתנו? האם אנו לא מפספסות את המטרה האמיתית לשמה הגענו לעולם? האם לא שכחנו במרוץ החיים מהי נקודת הסיום האמיתית אליה אנו מבקשות להגיע? האם יתכן שתפקידי בעולם הוא רק לאכול, לשתות, לעבוד, לעשות כסף, לבלות, כך יום אחר יום ובסוף למות? הייתכן שאין מטרה אמיתית לקיומנו? העולם הזה מטעה והבלי מפתים, גורמים לנו לבלבולים רבים, ומשכיחים מאיתנו מהו העיקר ומהו הטפל. כדי לחיות ממוקדים למטרה האמיתית לשמה הגענו לעולם, עלינו לשים לנגד עינינו תמיד את הדברים הבאים: לעולם הזה אין שום ממשות! עולמנו זה נמשל לדירת עראי והמטרה להכין צידה לנפשנו. הבורא יתברך הוריד את נשמתו לעולם כדי למלא תפקיד מסוים, ולא ע"מ להעביר את הזמן ולבזבז אנרגיות על לא כלום - פול גז בניוטרל...

נעצור לרגע ונבדוק, קיבלנו נשמה, האם אנו מבלאות אותה בתוכן אמיתי? או שאנו מאכילות אותה בהבלי העולם הזה, באוכל גשמי שאינו משביע אותה כלל ועיקר, אלא להיפך מגביר את הרעב, ואת תחושת התסכול והעצבות?? כבר אמרו רבותינו "אין האדם מת וחצי תאוותו בידו". האדם נולד כשידיו קפוצות, מבקש "לבלוע" את העולם, אך כשהאדם נפטר מן העולם הוא יוצא כשידיו פשוטות, רוצה לומר, הנה יצאתי מן העולם לאחר חיים שלמים

פדיון נפש על פי הקבלה

עם כוונות הרש"ש זצ"ל על ידי רב מקובל, מומלץ על ידי כל גדולי הרבנים והמקובלים

כל כספי הפדיון קודש להוצאת העלון

צלצלו 054-8486662

אנו זקוקים לתרומות רבות!
ניתן להפקיד בבנק הדואר, מס' חשבון 8362846, עבור עמותת "אור עליון".

המקובל האלקי הרב בניהו שמואלי שליט"א, ראש ישיבת המקובלים "נוהר שלום". "מצוה גדולה מאוד לעזור להם, וזכות הזאת תעמוד לכם בכל העניינים וחיים טובים, אמן".

לרפואה, לפרנסה, להצלחה, למציאת הזיווג, לזרע של קיימא, לשלום בית, וכו'.